



СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

«24» травня 2023 року

Старший слідчий в ОВС 4 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України майор юстиції Курко Олександр Миколайович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023000000000330 від 07.04.2023 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, відповідно до ст. ст. 36, 42, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Романова Сергія Петровича, 18.07.1964 р.н., громадянина України, уродження м. Ровеньки, Луганської області зареєстрованого і проживаючого за адресою: Луганська область, Ровеньківський район, смт. Ясенівський, вул. Молодіжна 9, кв. 9

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, а саме у вчиненні державної зради, тобто умисного діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, державній та економічній безпеці України, шляхом переходу на бік ворога в період збройного конфлікту та надання допомоги іноземній державі у проведенні підривної діяльності проти України.

Встановлено, що 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Союз Радянських Соціалістичних Республік (правонаступником якого з 1991 року є Російська Федерація), Українська Радянська Соціалістична Республіка (правонаступницею якої з 1991 року є Україна) та ще 49 держав-засновниць, а згодом до вказаної міжнародної організації прийняті інші держави світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 21.12.1965 «Про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав, про забезпечення їх незалежності і суверенітету» закріплено, що держави не мають права втручатися прямо чи опосередковано з якої б то не було причини у внутрішні та зовнішні справи іншої держави.

Засуджуються не тільки збройне втручання, але й всі інші форми втручання, спрямовані проти правосуб'єктності держави або проти її політичних, економічних чи культурних елементів.

Усі держави повинні утримуватися від того, щоб організувати, допомагати, створювати, фінансувати, заохочувати або допускати збройну, підривну або терористичну діяльність.

Кожна держава має невід'ємне право обирати свою політичну, економічну, соціальну та культурну систему без втручання в будь-якій формі з боку будь-якої іншої держави.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 «Про неприпустимість інтервенції і втручання у внутрішні справи держав» закріплено, що держави не мають права здійснювати інтервенцію або втручання в будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні чи зовнішні справи інших держав.

Принцип відмови від інтервенції і невтручання у внутрішні і зовнішні справи держав включає такі права і обов'язки:

- суверенітет, політичну незалежність, територіальну недоторканність, національну єдність і безпеку всіх держав;

- суверенне і невід'ємне право держави вільно визначати свою власну політичну, економічну, культурну та соціальну систему, розвивати свої міжнародні відносини і здійснювати невід'ємний суверенітет над своїми природними ресурсами відповідно до волі її народу без зовнішньої інтервенції, втручання, підривної діяльності, примусу або загрози в якій би то не було формі;

- обов'язок держав утримуватися в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосуванням в якій би то не було формі з метою порушити міжнародно-визнані кордони іншої держави, порушити політичний, соціальний або економічний порядок інших держав, повалити або змінити політичну систему іншої держави або його уряд, викликати напруженість між двома або більше державами;

- обов'язок держави утримуватися від збройної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації або будь-якої іншої форми інтервенції і втручання, явної або прихованої, спрямованої проти іншої держави або групи держав, або від будь-якого акту військового, політичного або економічного втручання у внутрішні справи іншої держави;

- обов'язок держави утримуватися від будь-яких дій або спроб в якій би то не було формі або під яким би то не було приводом дестабілізувати або підірвати стабільність іншої держави або будь-якого з його інститутів;

- обов'язок держави утримуватись від спроб впливати сприяти, заохочувати або підтримувати прямо або опосередковано бунтівну або сепаратистську діяльність в інших державах під яким би то не було приводом, або від будь-яких дій, спрямованих на порушення єдності або підрив, або повалення політичного устрою інших держав.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 24.10.1970 «Про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН» закріплено принцип, згідно з яким держави утримуються в своїх міжнародних відносинах від силових погроз або застосування сили, як проти територіальної цілісності або політичної незалежності будь-якої держави так і будь-яким іншим чином несумісним з цілями ООН. Така загроза силою або її застосування є порушенням міжнародного права і Статуту ООН.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від загрози силою або її застосування з метою порушення існуючих міжнародних кордонів іншої держави або в якості засобу вирішення міжнародних суперечок, в тому числі територіальних суперечок, і питань, що стосуються державних кордонів.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від організації або заохочення організації нерегулярних сил або збройних банд.

Кожна держава зобов'язана утримуватися від організації, підбурювання, надання допомоги або участі в актах громадянської війни або терористичних актах в іншій державі або від потурання організаційної діяльності в межах своєї території, спрямованої на вчинення таких актів, у тому випадку, коли акти, що згадуються в цьому пункті, пов'язані з загрозою силою або її застосуванням.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнано значною кількістю держав світу, у тому числі 05.12.1991 Російською Федерацією.

Пунктами 1, 2 Меморандуму «Про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї» від 05.12.1994 закріплено, що Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного Акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Відповідно до частини 1 статті 17, частини 1 статті 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно статті 4 Конституції України в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Статтею 68 Конституції України передбачено, що кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Частиною 1 статті 65 встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить Автономна республіка Крим (далі АР Крим), області, зокрема, Луганська область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

При цьому статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Ради з безпеки та співробітництва в Європі укладено Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ).

Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих кордонів між Україною та Російською Федерацією та розбудову відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, незастосування сили або загрози силою, невтручання у внутрішні справи.

Незважаючи на вищевикладені норми міжнародного права та положення чинного законодавства, з часу проголошення незалежності України у 1991 році до теперішнього часу, частина громадян Російської Федерації, у тому числі з числа вищого політичного та військового керівництва цієї країни, систематично

та публічно заперечують проти її визнання в межах державних кордонів, існуючих із 1991 року та визнаних іншими країнами, здійснюють активні заходи з метою зміни меж території та державних кордонів, а також інше втручання у внутрішньополітичні справи України на шкоду державній безпеці держави.

Починаючи з 20 лютого 2014 року, через посилення сепаратистських (проросійських) виступів населення Автономної Республіки Крим (далі – АРК) та південно-східних регіонів України розпочалось захоплення невстановленими особами будівель органів державної влади та органів місцевого самоврядування в АРК, Харківській, Одеській, Донецькій та Луганській областях, що підвищило рівень терористичної загрози у державі та потенційно почало загрожувати територіальній цілісності України.

Як наслідок, умисні дії низки громадян Російської Федерації, у тому числі з числа вищого політичного та військового керівництва цієї країни, у лютому-березні 2014 року призвели до повномасштабного вторгнення військовослужбовців Збройних Сил Російської Федерації та здійснення військової окупації території АР Крим та м. Севастополя, захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури, які мають важливе оборонне і стратегічне значення, унаслідок чого заподіяно матеріальних збитків в особливо великих розмірах у вигляді довготривалої втрати об'єктів державної власності та порушення територіальної цілісності України.

Таким чином, Російська Федерація, її окремі урядові організації, правоохоронні та розвідувальні органи та їх представники є особами, які вчиняють: збройну агресію проти України, посягання на її територіальну цілісність, втручання у внутрішні справи, зниження обороноздатності, деструктивну пропаганду, розграбування національних цінностей та інші дії на шкоду державній, економічній та інформаційній безпеці України, тобто здійснюють підривну діяльність проти України.

У зв'язку з цим, Указом виконувача обов'язків Президента України від 17.03.2014 № 303/2014, затвердженого Законом України від 17.03.2014 № 1126-VII «Про затвердження Указу Президента України «Про часткову мобілізацію», оголошено про проведення в Україні часткової мобілізації.

Таким чином, з 18.03.2014 в Україні діє особливий період, яким, відповідно до ст. 1 Закону України «Про оборону України» та ст. 1 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», є період функціонування національної економіки, органів державної влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, Збройних Сил України, інших військових формувань, сил цивільного захисту, підприємств, установ і організацій, а також виконання громадянами України свого конституційного обов'язку щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, який настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

У березні – квітні 2014 року в м. Луганськ та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

Згідно преамбули Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» збройна агресія Російської Федерації (далі - російська федерація) розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності, а 24 лютого 2022 року переросла в повномасштабне збройне вторгнення на суверенну територію України, російська федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони російської федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Згідно преамбули цього ж Закону перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншим міжнародно-правовим актам є окупацією внаслідок збройної агресії Російської Федерації частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Боротьба з іноземною окупацією, відповідно до п. 4 ст.1 ч. 1 Додаткового протоколу (Протокол I), від 8 червня 1977 року до Женевських конвенцій, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів від 12 серпня 1949 року, є формою збройного конфлікту.

У подальшому в окремих містах та районах Луганської області всупереч законодавству України 27.04.2014 оголошено «Декларацію про суверенітет Луганської народної республіки» та 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акта про проголошення державної самостійності Луганської народної республіки», за результатами якого проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»).

Зазначена терористична організація – «Луганська народна республіка» (далі по тексту – «ЛНР»), метою діяльності якої є, у тому числі, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, зокрема шляхом вчинення терористичних актів, застосування зброї, насильства, знищення матеріальних об'єктів та інших дій, що створюють небезпеку для життя і здоров'я людей, з метою порушення громадської безпеки, залякування населення, провокації воєнного конфлікту, міжнародного ускладнення, впливу на дії органів державної влади та органів місцевого самоврядування України.

Указана терористична організація, починаючи з квітня 2014 року, має конкретних лідерів, які підтримують між собою тісні взаємозв'язки, чітку ієрархію та структуру, що складається з політичного, економічного та силового блоків, керівники та учасники яких підпорядковуються керівникам цих організацій, а також розподіляють функції між їх учасниками, на яких покладені обов'язки згідно з єдиним планом спільних злочинних дій.

Так, на учасників політичного блоку терористичних організацій покладаються такі обов'язки:

- створення так званих органів державної влади «Л/ДНР» та організація їх діяльності;

- видача нормативно-правових актів від імені нелегітимних органів державної влади «Л/ДНР»;

- організація та проведення незаконних референдумів та виборів на територіях, підконтрольних «Л/ДНР»;

- проведення агітаційної роботи серед населення Донецької та Луганської областей щодо діяльності терористичної організації «Л/ДНР» з метою схилення їх до участі у вказаній терористичній організації та отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;

- організація збору, отримання та розподіл матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників терористичної організації, осіб лояльно налаштованих до них, а також підприємств, установ та організацій, які перебувають під контролем терористичних організацій та здійснюють свою господарську діяльність на захоплених ними територіях Донецької та Луганської областей;

- налагодження взаємодії між лідерами «Л/ДНР», представниками влади та ЗС РФ з метою координації дій щодо застосування актів збройної сили проти держави України, спрямованих на захоплення державної влади в Україні, а також дій, спрямованих на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для здійснення актів застосування збройної сили проти держави Україна, зокрема протидії правоохоронним органам та силам антитерористичної операції (далі – АТО);

- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітацій, висвітлення діяльності «Л/ДНР», дискредитації діяльності органів державної влади України і осіб, залучених у ході проведення АТО, та формування думки серед населення про законність власних дій, а також вчинення за їх допомогою закликів до захоплення державної влади в Україні та дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;

- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «Л/ДНР» для забезпечення їх протиправної діяльності;

- забезпечення учасників «Л/ДНР» транспортом, символікою та агітаційними матеріалами.

На учасників економічного блоку терористичних організацій покладаються такі обов'язки:

- створення так званих окремих міністерств «Л/ДНР» та організація їх діяльності (міністерство економічного розвитку та торгівлі, міністерство фінансів, міністерство палива, енергетики та вугільної промисловості тощо);

- видача нормативно-правових актів від імені створених нелегітимних міністерств «Л/ДНР»;

- захоплення, взяття під контроль державних підприємств України, у тому числі підпорядкованих Міністерству енергетики та вугільної промисловості України, створення на їх базі незаконних утворень у вигляді підприємств терористичних організацій Л/ДНР;

- організація збору, отримання та розподіл матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників терористичної організації, осіб лояльно налаштованих до них, а також підприємств, установ та організацій, які перебувають під контролем терористичних організацій та здійснюють свою господарську діяльність на захоплених ними територіях Донецької та Луганської областей;

- налагодження взаємодії між лідерами «Л/ДНР», представниками влади РФ з метою координації дій щодо фінансового забезпечення існування усіх блоків терористичних організацій Л/ДНР;

- налагодження взаємодії з місцевим населенням щодо призначення керівників та інших працівників створених нелегітимних підприємств, у тому числі у сфері вугледобування;

- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «Л/ДНР» для забезпечення їх протиправної діяльності;

На учасників силового блоку терористичних організацій покладаються такі обов'язки:

- систематична організація та ведення збройного опору;

- незаконна протидія та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів України і військовослужбовцями Збройних Сил України;

- опір представникам державної влади та унеможливлення припинення злочинної діяльності правоохоронними органами та Збройними Силами

України, який полягає в організації груп осіб, які є прихильниками злочинної діяльності учасників «Л/ДНР»;

- озброєння зазначених осіб та керівництво їхніми діями;
- створення не передбачених законом збройних формувань та участь у їх діяльності;
- вербування нових учасників до складу силових блоків «Л/ДНР» та керівництво їхніми діями;
- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин, установ органів влади та управління, стратегічних господарських підприємств на території Донецької та Луганської областей, а також встановлення контролю над їх діяльністю, у тому числі щодо підприємств металургійної, вугледобувної та інших видів промисловості, які є основою економічної діяльності вказаних регіонів;
- скоєння терористичних актів та диверсій на території України;
- захоплення зброї чи заволодіння в інший спосіб боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами, а також будівництво укріплень з метою протидії діяльності осіб, задіяних у ході проведення антитерористичної операції та забезпечення власної злочинної діяльності;
- викрадення осіб з метою отримання матеріальної вигоди та залякування мешканців, які підтримують чинну владу в Україні;
- силова підтримка учасників політичного блоку при проведенні незаконних референдумів на території Донецької та Луганської областей про визнання суверенітету незаконних державних утворень «Л/ДНР» та їх приєднання до Російської Федерації, а також укріплення та охорона зайнятих ними будівель та споруд;
- організація та забезпечення контролю за переміщенням товарно-матеріальних цінностей з непідконтрольних владі України територій на підконтрольні Україні території, у тому числі вугільної продукції;
- організація поставок зброї, боєприпасів, вибухових речовин, військової техніки та їх розподіл серед учасників терористичної організації.

На керівників блоків покладається керівництво, організація дій та контроль за діяльністю підлеглих їм співучасників злочину за допомогою керівників груп, що входять до складу вказаних блоків.

Одним із основних завдань учасників вказаної терористичної організації є насильницька зміна та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів шляхом здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Враховуючи викладене, так звана «ЛНР» є стійким ієрархічним об'єднанням невизначеної кількості осіб (більше п'яти), яка створена з порушенням чинного законодавства з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, виконуваних їх

учасниками, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення злочинів, у тому числі терористичних актів, а тому відповідно до положень ст. ст. 28, 258³ КК України ця організація є терористичними.

Із квітня 2014 року по теперішній час з метою реалізації злочинного умислу та досягнення зазначених завдань учасниками терористичної організації «ЛНР» вчиняються терористичні акти, здійснюється захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів інфраструктури на території Луганської області, акти застосування збройної сили проти держави Україна, чиниться збройний опір правоохоронним органам України та іншим представникам сил АТО/ООС у відновленні територіальної цілісності України та забезпеченні правопорядку, вчиняються інші злочини.

07.04.2014 за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції.

13.04.2014 через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14.04.2014 № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України» та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну антитерористичну операцію із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Відповідно до статті 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом», антитерористична операція це комплекс скоординованих спеціальних заходів, спрямованих на попередження, запобігання та припинення терористичної діяльності, звільнення заручників, забезпечення безпеки населення, знешкодження терористів, мінімізацію наслідків терористичної діяльності.

При цьому, поняття терористичної організації визначено в статті 1 вищевказаного Закону, відповідно до якого терористична організація це стійке об'єднання трьох і більше осіб, яке створене з метою здійснення терористичної діяльності, у межах якого проведено розподіл функцій, встановлено певні правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів. Організація визнається терористичною, якщо хоч один з її структурних підрозділів здійснює терористичну діяльність з відома хоча б одного з керівників (керівних органів) усієї організації.

Так, відповідно до Закону України «Про боротьбу з тероризмом» терористична діяльність – діяльність, яка охоплює: планування, організацію, підготовку та реалізацію терористичних актів; підбурювання до вчинення терористичних актів, насильства над фізичними особами або організаціями, знищення матеріальних об'єктів у терористичних цілях; організацію незаконних збройних формувань, злочинних угруповань (злочинних організацій), організованих злочинних груп для вчинення терористичних актів, так само як і участь у таких актах; вербування, озброєння, підготовку та використання

терористів; пропаганду і поширення ідеології тероризму; фінансування та інше сприяння тероризму.

Терористичні організації створюються для вчинення діянь, передбачених частинами 1-3 ст. 258 КК України, а також інших злочинів терористичної спрямованості, тобто діянь, направлених на залякування населення з метою спонукання держави, міжнародної організації, фізичної чи юридичної особи до прийняття чи відмови від прийняття будь-якого рішення. При цьому, злочини терористичної організації відрізняються від інших споріднених злочинів саме фактором цілеспрямованості залякування населення як засобу досягнення поставленої мети.

Враховуючи вищевикладене, вказана організація «ЛНР» підпадає під зазначені ознаки терористичної організації, має стабільний склад лідерів, які підтримують між собою тісні стосунки, централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організацій, а також план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу Про визнання РФ державою-агресором, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано Російську Федерацію державою-агресором, що всебічно підтримує тероризм та блокує діяльність Ради Безпеки ООН, чим ставить під загрозу міжнародний мир і безпеку, а так звану «ЛНР» терористичною організацією.

Заявою «Про визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо скоєння злочинів проти людяності та воєнних злочинів вищими посадовими особами Російської Федерації та керівниками терористичних організацій «ЛНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян», яка схвалена постановою Верховної Ради України від 04.02.2015 № 145-VIII, Україна визнала юрисдикцію Міжнародного кримінального суду щодо злочинів проти людяності та воєнних злочинів, скоєних вищими посадовими особами Російської Федерації та керівниками терористичної організації «ЛНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян.

Крім того, визнання Верховною Радою України так званої самопроголошеної організації «ЛНР» терористичною, а численні злочини вчинені представниками терористичної організації «ЛНР» або за її участі знайшли своє відображення у зверненнях Верховної Ради України до міжнародних організацій та іноземних держав щодо визнання «ЛНР» терористичною організацією. Зокрема, у Зверненні ВРУ до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором, затвердженому

Постановою Верховної Ради України від 27 січня 2015 року за № 129-VIII, та Зверненні до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав-членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому Постановою ВРУ від 14.01.2015 за № 106-VIII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтриманого Російською Федерацією міжнародного тероризму» від 22.07.2014 за № 1597-VII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» від 21.04.2015 за № 337-VIII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України» від 22.07.2014 за № 1596-VII, Постанові ВРУ «Про Заяву Верховної Ради України «Про визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо скоєння злочинів проти людяності та воєнних злочинів вищими посадовими особами Російської Федерації та керівниками терористичної організації «ЛНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян» від 04.02.2015 за № 145-VIII.

Таким чином, Верховною радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «ЛНР» до терористичної організації, а відповідних осіб, які забезпечують її функціонування, як учасників вказаної терористичної організації.

Крім того, Конвенцією ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 15.11.2000 зобов'язано держави-учасниці криміналізувати участь в організованій злочинній групі. При цьому відповідно до п. «а» ст. 2 цієї Конвенції організована злочинна група означає структурно оформлену в групу в складі трьох або більше осіб, що існує протягом визначеного періоду часу і діє узгоджено з метою здійснення одного або декількох серйозних злочинів, визнаних такими відповідно до цієї Конвенції, для того, щоб одержати, прямо або посередньо, фінансову або іншу матеріальну вигоду.

Аналіз кримінального законодавства, Європейської конвенції про боротьбу з тероризмом від 27.01.1977 № ETSN90, Протоколу, що вносить зміни до Європейської конвенції про боротьбу з тероризмом від 15.05.2003 № ETSN190, Резолюції Ради Безпеки ООН від 28.09.2001 № 1373 по боротьбі з тероризмом, Конвенція Ради Європи про запобігання тероризму від 16.05.2005, а також відповідних положень Закону України «Про боротьбу з тероризмом» показує, що терористична організація виділена, як вид злочинної організації за спеціальною метою – здійснення терористичної діяльності.

Незважаючи на вищевказані зобов'язання по неухильному додержанню Конституції та законів України, Романов С.П. діючи умисно, за попередньою змовою з особами (обвинувальний акт відносно яких у виділеному провадженні перебуває на розгляді суду) усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у тому числі щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів російської

федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаним про факт здійснення вказаною державою збройної агресії проти України та проведення у зв'язку з цим з боку РФ підривної діяльності проти України, з метою завдати шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, державній та економічній безпеці України, вчинив особливо тяжкий злочин проти основ національної безпеки – державну зраду, що виразилося у переході на бік ворога в період збройного конфлікту та надання допомоги іноземній державі у проведенні підривної діяльності проти України, за наступних обставин.

Так, починаючи з квітня 2014 року, представники вищого політичного та військового керівництва Російської Федерації, спостерігаючи за посиленням на території Донецької та Луганської областей сепаратистських настроїв та початку прямого збройного опору військовослужбовцям Збройних Сил України та її правоохоронних органів з боку представників терористичної організації «ЛНР», вирішили посилити цей напрямок підривної діяльності на шкоду суверенітету, економічній, державній та інформаційній безпеці України та направити зусилля російських спеціальних служб та державних органів на підтримку цієї терористичної організації, у тому числі фінансову та матеріальну, незважаючи на положення п. 1 ст. 2 Міжнародної конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму (995_518), затвердженої резолюцією від 09.12.1999 на четвертій сесії Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй, яка ратифікована Законом України № 149-IV від 12.09.2002 та Федеральним Законом № 88-ФЗ від 10.07.2002 та якою визначено, що будь-яка особа чинить злочин за змістом цієї Конвенції, якщо вона будь-якими методами, прямо чи опосередковано, незаконно та умисно надає кошти (активи будь-якого походження, матеріальні чи нематеріальні, рухомі чи нерухомі незалежно від способу їх придбання) або здійснює їх збір з наміром, щоб вони використовувались, або при усвідомленні того, що вони будуть використані, повністю чи частково, для вчинення будь-якого діяння, спрямованого на те, щоб викликати смерть будь-якої цивільної особи або будь-якої іншої особи, яка не бере активної участі у воєнних діях в ситуації збройного конфлікту, або заподіяти їй тяжке тілесне ушкодження, коли мета такого діяння в силу його характеру чи контексту полягає в тому, щоб залякати населення чи змусити уряд чи міжнародну організацію вчинити будь-яку дію або утриматись від неї.

Зазначені обставини підтверджені у Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму», схваленої постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1597-VII.

Досудовим розслідуванням встановлено, що станом на серпень 2014 року, у зв'язку із захопленням терористичними організаціями «ЛНР» частини Луганської області, на якій зосереджені місця видобутку корисних копалин, у тому числі, вугілля, зупинене постачання на адресу енергогенеруючих підприємств України вугілля з підприємств, розташованих на тимчасово окупованій території Луганської області, що перейшли під фактичний контроль терористичної організації «ЛНР», яка підтримується російською федерацією.

У цей час Міністр енергетики та вугільної промисловості України Продан Ю.В., розуміючи, з метою недопущення сприяння діяльності терористичних організацій «Л/ДНР», шляхом постачання вугілля з державних вугледобувних підприємств, що перебували під контролем учасників вказаних терористичних організацій, 25.11.2014 підписав наказ № 841, яким з 28.11.2014 припинено виробничу та фінансово-господарську діяльність усіх державних підприємств, установ, організацій та об'єднань, що належать до сфери управління Міненерговугілля та господарських товариств, в тому числі ДП «Луганська вугільна компанія» (код ЄДРПОУ 33009272, адреса: м. Луганськ, вул. Лермонтова, 1-в), ДП «Луганськвугілля» (код ЄДРПОУ 32473323, адреса: м. Луганськ, вул. Лермонтова, 1-в), ДП «Антрацит» (код ЄДРПОУ 32226065, адреса: м. Луганськ, вул. Ростовська, 38), щодо яких Міненерговугілля здійснює управління корпоративними правами держави, які знаходяться в зоні проведення антитерористичної операції і опинились під фактичним контролем терористичної організації «ЛНР».

Представники вищого політичного керівництва російської федерації та так званої «Луганської народної республіки», розуміючи, що прийняття вказаного наказу Міністр енергетики та вугільної промисловості України, унеможливило сприяння діяльності та фінансування терористичної організації «ЛНР», шляхом надання фінансових ресурсів підприємствам за відповідним переліком, а також те, що майно та потужності ДП «Луганська вугільна компанія» (код ЄДРПОУ 33009272, адреса: м. Луганськ, вул. Лермонтова, 1-в), ДП «Луганськвугілля» (код ЄДРПОУ 32473323, адреса: м. Луганськ, вул. Лермонтова, 1-в), ДП «Антрацит» (код ЄДРПОУ 32226065, адреса: м. Луганськ, вул. Ростовська, 38), перебувають під фактичним контролем терористичної організації «Луганська народна республіка», вирішили створити власні суб'єкти господарювання у відповідності до законодавства так званої «Луганської народної республіки», для безперешкодного здійснення господарської діяльності із підприємствами російської федерації та не визнаних, підтримуваних рф, самопроголошених республік.

Так, приблизно в травні 2015 року так званою «Радою міністрів Луганської Народної Республіки» прийнято рішення про створення державного унітарного підприємства «Антрацит». У подальшому 22.05.2015 на підставі вказаного рішення на базі державного підприємства «Антрацит» (яке було підконтрольне Україні), в реєстраційних органах терористичної організації «ЛНР» зареєстровано так зване «Державне унітарне підприємство «Антрацит» (код 941001001, адреса: м. Луганськ, вул. Ростовська, 38).

Основними видами діяльності вказаного підприємства визначено добування кам'яного вугілля (основний) та оптова торгівля твердим, рідким, газоподібним паливом і подібними продуктами.

У подальшому, приблизно 01.09.2015 (точного часу досудовим розслідуванням не встановлено) так званим «Головою Ради міністрів Луганської Народної Республіки» Геннадієм Циплаковим підписано розпорядження «Про створення державного підприємства «Південно-східна паливна компанія». У подальшому на підставі вказаного розпорядження в реєстраційних органах

терористичної організації «ЛНР» зареєстровано Державне підприємство «Південно-східна паливна компанія» (код 61123277, адреса: м. Луганськ, Ленінський район, вул. Лермонтова, 1-В), про що видано свідоцтво № 111-0002327/2015.

Основними завданнями діяльності ДП «Південно-східна паливна компанія» серед іншого було визначено: захист загальнодержавних економічних інтересів в умовах реформування і розвитку ринку вугільної продукції «ЛНР»; сприяння оптимізації паливного ринку «ЛНР»; здійснення постачання вугілля та інших видів палива на внутрішній та зовнішній ринки «ЛНР»; закупівля вугілля у видобувних підприємств; торгово-посередницька діяльність у здійсненні купівлі-продажу всіх видів паливної продукції і товарів згідно діючого законодавства «ЛНР»; пошук і встановлення договірних відносин із генеруючими компаніями, діючими шахтами, підприємствами на території «ЛНР» та за її межами.

У подальшому, розпорядженням так званої «Ради міністрів ЛНР» № 957 від 06.09.2016 Державне підприємство «Південно-східна паливна компанія» перейменовано в Державне підприємство «Торговий дім «Східний Енерго-Альянс».

У свою чергу, невстановлені представники вищого політичного керівництва російської федерації, спостерігаючи за розвитком вказаних подій, усвідомлюючи невідворотний та цілеспрямований шлях України щодо зміцнення державної, економічної та енергетичної безпеки через диверсифікацію джерел поставок вугілля, який призводив до поступового зменшення рівня залежності від поставок вугілля з російської федерації та унеможливлення його придбання у учасників терористичних організацій «Л/ДНР», бажаючи реалізувати свої наміри у проведенні підривної діяльності проти України на шкоду її державній, енергетичній та економічній безпеці, шляхом фінансової підтримки терористичної організації «ЛНР», розробили план, який передбачав: сприяння діяльності вказаної терористичної організації, що полягало у поставках на адресу енергогенеруючого підприємства вугілля, яке перебувало на тимчасово окупованих територіях Луганської області під безпосереднім контролем учасників терористичної організації «ЛНР», та його оплаті останнім, з метою їх фінансової підтримки, та таким чином, зменшення навантаження на бюджет російської федерації.

Згідно розробленого плану так зване державне підприємство «Південно-східна паливна компанія» користуючись підтримкою і сприянням представників політичного керівництва російської федерації і так званої «Луганської народної республіки», повинно було організувати завантаження на вагони кам'яного вугілля, яке добувалося так званим «Державним унітарним підприємством «Антрацит» на тимчасово не підконтрольній Україні території Луганської області та його відправку залізничним транспортом до міста Гуково Ростовської області російської федерації (ДАР-Гуково, код станції - 580404), за що на рахунки ДП «Південно-східна паливна компанія», відкриті в так званому «Головному Банку Луганської народної республіки» підприємством отримувачем вугілля повинні були перераховуватись грошові кошти для

використання у фінансово-господарській діяльності та забезпечення незаконних збройних формувань «ЛНР».

При цьому, доставка кам'яного вугілля з тимчасово окупованих територій України, підконтрольних «ЛНР» повинна була здійснюватись до міста Гуково Ростовської області російської федерації (ДАР-Гуково, код станції - 580404). Враховуючи те, що на тимчасово окупованих територіях, підконтрольних терористичній організації «ЛНР» будь-які банківські установи не діяли, розрахунки за вищевказаними контрактами повинні були здійснюватися через небанківську кредитну організацію «Центр міжнародних розрахунків» (банківський ідентифікаційний код 044525828, російська федерація), яка в подальшому через підконтрольну банківську установу ТОВ «Комерційний банк «Міжнародний Розрахунковий Банк» (ідентифікаційний номер платника податків 9801019080, так звана «Республіка Північна Осетія, підконтрольна російській федерації) грошові кошти перераховувала на рахунок «Державного підприємства «ДП «Південно-східна паливна компанія», підконтрольного терористичній організації «ЛНР», № 26003011326794, відкритий у так званому «Державному банку «ЛНР» (МФО 400008, код 61123277), після чого зазначені грошові кошти розподілялися на забезпечення діяльності терористичної організації та фінансування незаконних збройних формувань.

Представники політичного керівництва російської федерації і так званої «Луганської народної республіки», розуміючи, що реалізація вказаного злочинного плану потребує залучення широкого кола учасників, які володіють відомостями про механізм добування кам'яного вугілля на потужностях місцевих підприємств на території Луганської області, налаштування та роботу необхідного обладнання та логістичні шляхи, розпочали пошук проросійськи налаштованих громадян України з числа представників гірничо-добувної галузі вказаної місцевості.

У подальшому в період з 01.09.2015 по 03.09.2015 (обставин, точного часу та місця досудовим розслідуванням не встановлено) з метою забезпечення виконання вищевказаного злочинного плану представники політичного керівництва російської федерації і так званої «Луганської народної республіки» запропонували Романову С.П. обійняти посаду виконувача обов'язків директора так званого державного підприємства «Південно-східна паливна компанія», оскільки останній впродовж тривалого часу обіймав різні посади на шахтах та має необхідні знання для виконання поставлених цілей. Так, Романов С.П. обіймав посади директора «Шахти ім. В.В. Вахрушева», а в подальшому директора відокремленого підрозділу «Шахта Партизанська» Державного підприємства «Антрацит».

У свою чергу, маючи певні особисті та економічні інтереси, прагнучи збільшення власних статків за рахунок безперешкодної діяльності на тимчасово окупованій території Луганської області підприємств, маючи зв'язки з вищим політичним керівництвом російської федерації та т.зв. «керівництвом Луганської народної республіки не пізніше 03.09.2015 (точного часу досудовим розслідуванням не встановлено) Романов С.П., будучи громадянином України та

обізнаним про вищевказаний злочинний план, діючи умисно, усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів незгоди з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів російської федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, а також з корисливих мотивів, будучи обізнаним про факт військової агресії проти України та проведення у зв'язку з цим з боку рф підривної діяльності проти України, з метою завдати шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, державній та економічній безпеці України, перейшов на бік ворога – російської федерації, яка розпочала збройний конфлікт на території України та окупувала частину території Луганської області та обійняв посаду виконувача обов'язків директора так званого державного підприємства «Південно-східна паливна компанія» та погодився організувати і проводити завантаження на вагони кам'яного вугілля, яке добувалося так званим «Державним унітарним підприємством «Антрацит» на тимчасово не підконтрольній Україні території Луганської області та його відправку залізничним транспортом до міста Гуково Ростовської області російської федерації (ДАР-Гуково, код станції - 580404), розуміючи при цьому, що грошові кошти перераховані на рахунки ДП «Південно-східна паливна компанія», відкриті в так званому «Головному Банку Луганської народної республіки» будуть використані для забезпечення діяльності терористичної організації «ЛНР», її незаконних збройних формувань, утримання окупованих територій України, що завдасть шкоди її суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, державній та економічній безпеці.

В цей час представниками вищого політичного керівництва російської федерації для реалізації вказаного злочинного плану також залучено громадян російської федерації – посадових осіб ТОВ «Руснафтодобування» (обвинувальний акт відносно яких у виділеному провадженні перебуває на розгляді суду), яким доведено до відома його деталі та роль у ньому Романова С.П.

В період з 01.09.2015 по 03.09.2015 (обставин, точного часу та місця досудовим розслідуванням не встановлено) посадовими особами ТОВ «Руснафтодобування» на виконання вищевказаного спільного злочинного плану, проведено переговори із виконувачем обов'язків директора ДП «Південно-східна паливна компанія» Романовим С.П., підконтрольного терористичній організації «ЛНР», щодо укладення контракту на поставку кам'яного вугілля, в ході чого визначено і погоджено умови такого контракту, шляхи та способи поставки вугілля до станції Гуково Ростовської області російської федерації, забезпечення своєчасної оплати грошових коштів на рахунки ДП «Південно-східна паливна компанія», для чого через систему «iBank» до небанківської кредитної організації «Центр міжнародних розрахунків» (банківський ідентифікаційний код 044525828, російська федерація).

Так, з метою реалізації вищевказаного злочинного плану, спрямованого на забезпечення фінансування терористичної організації «ЛНР» та її незаконних

збройних формувань Романов С.П. розуміючи протиправність своїх дій та те, що діє на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, державній та економічній безпеці України, під повним контролем невстановлених представників вищого політичного керівництва рф від імені ДП «Південно-східна паливна компанія», 03.09.2015 (точного часу досудовим розслідуванням не встановлено) у місті Москва російської федерації уклав із ТОВ «Руснафтодобування» зовнішньоекономічний контракт № 0309-15-1 на постачання вугільної продукції незаконно видобутої на тимчасово окупованій території Луганської області.

Відповідно до п. 1.1 контракту № 0309-15-1 від 03.09.2015 ДП «ПСПК» зобов'язувалось поставити у власність ТОВ «Руснафтодобування» кам'яне вугілля, а ТОВ «Руснафтодобування» зобов'язувалось здійснити прийняття вугілля та здійснити його оплату відповідно до вимог п.1.2 вказаного контракту та Специфікацій, які є невід'ємною частиною контракту. При цьому згідно п. 4.1 контракту поставка вугілля повинна була здійснюватись залізничним транспортом до «ДАР Гуково» у місті Гуково Ростовської області російської федерації. Строк дії контракту визначено до 31.12.2015.

Разом з цим, 03.09.2015 Ільєсовою Манжи Саїдаївною підписано специфікацію № 1 до Контракту № 0309-15-1 від 03.09.2015 на постачання вугілля фракційного складу АШ (0-6) об. загальною кількістю 100000 тон на суму 271 000 000 російських рублів, а 10.11.2015 специфікацію № 2 до вказаного контракту на постачання вугілля фракційного складу АШ (0-6) об. Загальною кількістю 100000 тон на суму 237 000 000 російських рублів.

У подальшому виконувач обов'язків директора ДП «Південно-східна паливна компанія» Романов С.П., виконуючи свою роль у заздалегідь розробленому вищевказаному спільному злочинному плані, діючи з єдиним із посадовими особами ТОВ «Руснафтодобування» умислом, спрямованим на надання допомоги російській федерації для заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, державній та економічній безпеці України, розуміючи протиправний характер своїх дій в період з 08.10.2015 по 03.02.2016 на виконання Контракту № 0309-15-1 від 03.09.2015 організував навантаження на залізничні вагони кам'яного вугілля марки АШ (0-6 мм), яке видобуто так званим «Державним унітарним підприємством «Антрацит» та на підставі накладних на загальну суму 376 548 676,00 російських рублів залізничним транспортом відправив до міста Гуково Ростовської області російської федерації (ДАР-Гуково, код станції - 580404).

Після здійснення фактичного відправлення партій кам'яного вугілля Романов С.П., діючи згідно із наперед розробленим спільним злочинним планом, засобами електронного зв'язку відправив вищевказані накладні (акти) та рахунки-фактури за ними із зазначенням кількості відправленого вугілля та переліком номерів залізничних вагонів посадовими особами ТОВ «Руснафтодобування» для проведення відповідних перерахунків грошових коштів на зазначену суму, після чого через систему «iBank» з використанням особистих ID ключів посадові особи ТОВ «Руснафтодобування» в період з 18.11.2015 по 27.04.2016 відправили до

небанківської кредитної організації «Центр міжнародних розрахунків» (банківський ідентифікаційний код 044525828, російська федерація) платіжні доручення, на підставі яких через ТОВ «Комерційний банк «Міжнародний Розрахунковий Банк» (ідентифікаційний номер платника податків 9801019080, так звана «Республіка Північна Осетія»), на рахунок «Державного підприємства «ДП «Південно-східна паливна компанія», підконтрольного терористичній організації «ЛНР», № 26003011326794, відкритий у так званому «Державному банку «ЛНР» (МФО 400008, код 61123277), перераховано грошові кошти в загальній сумі 376 548 676,00 російських рублів, як оплату за поставлене вугілля.

Таким чином, Романов С.П. підозрюється у вчиненні державної зради, тобто діяння, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, державній та економічній безпеці України, шляхом переходу на бік ворога в період збройного конфлікту та надання допомоги іноземній державі у проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 1 ст.111 Кримінального кодексу України.

Старший слідчий в ОВС 4 відділу
1 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України
майор юстиції

Олександр КУРКО

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор третього відділу
управління процесуального керівництва
досудовим розслідуванням та підтримання
публічного обвинувачення Департаменту нагляду
за додержанням законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора

Ярослав БАГЛЄЙ

Крім того, у зв'язку зі зміною раніше повідомленої підозри, у відповідності до ст.ст. 42, 277 КПК України підозрюваному роз'яснені його процесуальні права:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених КПК України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені КПК України.

Про зміну раніше повідомленої підозри мені повідомлено, повідомлення про зміну раніше повідомленої підозри та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний: _____ / _____ /
(підпис) (прізвище та ініціали)

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 20__ року.

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в ОВС 4 відділу
 1 управління досудового розслідування
 Головного слідчого управління
 Служби безпеки України
 майор юстиції**

Олександр КУРКО